

STRACH
MOUDŘEHO
MŮZE

KRONIKA KRÁLOVRAHA, DEN DRUHÝ

PATRICK
ROTHFUSS

ARGO
TRITON

Patrick Rothfuss
Strach moudrého muže

Z anglického originálu *The Wise Man's Fear*, vydaného
nakladatelstvím DAW Books v New Yorku roku 2011,
přeložila Jana Rečková.

Autorem mapy je Nathan Taylor.

Sazba Petr Teichmann.

Odpovědný redaktor Martin Šust.

Jazykový redaktor Marie Semíková.

Technický redaktor Milan Dorazil.

V roce 2015 vydala nakladatelství ARGO,

Milíčova 13, 130 00 Praha 3,

www.argo.cz, argo@argo.cz,

jako svou 2557. publikaci, 33. svazek edice FANTASTIKA

a nakladatelství Stanislav Juhaňák – TRITON,

Vykáňská 5, 100 00, Praha 10, www.tridistri.cz,

jako svou 1882. publikaci, 535. svazek edice TRIFID.

Vydání druhé.

Vytiskla tiskárna xxx.

ISBN 978-80-257-1452-2 (Argo)

ISBN 978-80-7387-899-3 (Triton)

Knihy nakladatelství Triton si můžete objednat na www.tridistri.cz,
kde také naleznete informace o zvýhodněných cenách SF klubu Trifid.

Knihy nakladatelství Argo distribuuje knižní velkoobchod KOSMAS

sklad: V Zahradě 877, 252 62 Horoměřice

tel. 226 519 383, fax 226 519 387

e-mail: odbyt@kosmas.cz

www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit v internetovém knihkupectví

www.kosmas.cz

Prolog

Ticho ze tří částí

SVÍTALO. HOSTINEC U pocestného kamene spočíval v tichu a to ticho se skládalo ze tří částí.

Tu nejzřejmější část tvořila dutá prázdnota, ozvěna něčeho, co tu chybělo. Kdyby zuřila bouře, kapky deště by pleskaly a bubnovaly do selasové révy za hostincem. Hrom by brumlal a burácel a ticho by odtud vymetl po silnici jako podzimní listí. Kdyby se ve svých pokojích pohnuli ve spánku pocestní, protáhli by se a se zabručáním by ticho zahnali jako roztrěpené, napůl zapomenuté sny. Kdyby tu hrála hudba... Ne, jistěže tu žádná nehrála. Nic takového tu nebylo, takže ticho zůstávalo.

Uvnitř Pocestného kamene za sebou tmavovlasý muž zlehka zavřel zadní dveře. V naprosté tmě se proplížil kuchyní a výčepem, pak zamířil dolů po schodech do sklepa. S lehkostí dlouhé zkušenosti se vyhnul uvolněným prknům, jež mohla pod jeho vahou zasténat či vzdychnout. Každý z jeho pomalých kroků na podlaze vydal jen tiché *táp*. Tím jen přidával své malé, kradmé ticho k většímu, dutě se rozléhajícímu. Vytvářelo s ním jakousi slitinu; zdůrazňovalo ho.

Třetí ticho nebylo tak snadno k poznání. Kdybyste dost dlouho naslouchali, snad byste ho pocítili v chladu okenních skel a hladce omítnutých stěnách pokoje hostinského. Skrývalo se v tmavé truhle v nohou tvrdé, úzké postele. A také v rukou muže, který v ní ležel a bez hnutí čekal na první ledý náznak nadcházejícího rozbřesku.

Muž měl přirozeně rusé vlasy, rudé jako oheň. Oči měl temné a vzdálené a ležel tu s odevzdaností někoho, kdo se už dávno vzdal naděje na spánek.

Hostinec U pocestného kamene mu patřil, právě tak jako třetí ticho. A tak se to také slušelo, neboť to jeho bylo největší a všechna ostatní halilo do sebe. Bylo hluboké a široké jako konec podzimu. Bylo těžké jako balvan ze dna řeky, ohlazený proudem. Podobalo se mlčení muže, který čeká na smrt, trpělivě a tiše jako utržená květina.

Kapitola první

Jablko a bez

BAST SE HRBIL u dlouhého mahagonového baru a nudil se. Rozhlédl se po prázdné místnosti, povzdechl si a vyhrabal pod pultem čistý lněný hadřík. Potom se s odevzdaným výrazem pustil do leštění povrchu baru.

Po chvíli se Bast nahnul dopředu a zašilhal na jakousi nezřetelnou skvrnku. Rýpl do ní a zamračil se na olejovitou šmouhu, kterou jeho prst na pultě zanechal. Sklonil se níž, dechl na bar, až se orosil, a hbitě šmouhu vyčistil. Zarazil se, znovu prudce dýchl na dřevo, a napsal na zarosený povrch neslušné slovo.

Odhodil hadr a propletl se mezi prázdnými stoly a židlemi k širokým oknům hostince. Dlouho tam zůstal stát a hleděl na prašnou cestu, procházející středem města.

Znovu si povzdechl a začal přecházet po místnosti. Pohyboval se s nedbalým půvabem tanečníka a dokonalou kočičí nenuceností. Ale když si rukama prohrábl tmavé vlasy, působilo to gesto neklidně. Jeho modré oči nepřestávaly pátravě přejíždět po místnosti, jako by hledaly, kudy ven. Jako by hledaly něco, co by už neviděly aspoň stokrát.

Jenomže tu nic nového nebylo. Prázdné stoly a židle. Prázdné barové stoličky. Na podstavci za barem se tyčily dva obrovské sudy, jeden na whisky, druhý na pivo. Za sudy stály dlouhé řady láhví všech barev a tvarů. Nad láhvemi visel meč. Bastův pohled se vrátil k láhvím. Dlouho je soustředěně, zamýšleně pozoroval, načež se přesunul za bar a vytáhl těžký hliněný hrnek.

Zhluboka se nadechl, ukázal prstem na první láhev ve spodní řadě a začal zpěvavě odpočítávat:

Javor. Májka.

Chyt' a nes.

Jasan. Jantar.

Černý bez.

Dokončil veršik a ukázal na masivní zelenou láhev. Vytáhl zátku, s hloubavým výrazem z ní doušek upil, zatvářil se kysele a otrásl se. Rychle postavil láhev na místo a místo ní si vybral zatočenou červenou. Také z ní ochutnal, zamyšleně mlaskl rty o sebe, kývl a nalil si štědrou dávku do hrnku.

Ukázal na další láhev a znovu začal odpočítávat:

Vlna. Žena.

Na měsíci.

Vrba. Venku.

Světlo svící.

Tentokrát dospěl k čiré láhvi s bledě žlutou tekutinou. Vyškubl zátku a přidal do hrnce pořádnou dávku, aniž by se obtěžoval ochutnáním. Položil láhev, zvedl hrnek a rozmáchně jím zakroužil, pak si nabral hlt do úst. Zářivě se usmál a prstem ťukl do nové láhve, až jemně zazvonila. A pokračoval ve svém zpěvavém odříkávání:

Sud a ječmen.

Kámen, přička.

Vítr, voda...

Zavrzala podlaha a Bast vzhlédl, tvář se mu rozjasnila úsměvem. „Dobré ráno, Reshi.“

Pod schody stál rusovlasý hostinský. Přešel si rukama s dlouhými prsty po čisté zástěře, oprášil si dlouhé rukávy.

„Náš host je už vzhůru?“

Bast zavrtěl hlavou. „Ani nezašustil, ani nevykoukl.“

„Má za sebou pár náročných dnů,“ pravil Kote. „Nejspíš to na něj teprve dolehlo.“ Zaváhal, zvedl hlavu a začíchal. „Tys pil?“ Otázka vyzněla spíš zvědavě než káravě.

„Ne,“ odpověděl Bast.

Hostinský zvedl obočí.

„Jen jsem *ochutnával*,“ zdůraznil Bast. „Ochutnávání předchází pití.“

„Aha,“ přikývl hostinský. „Takže ses tedy připravoval na pití?“

„U malých bohů, ovšem,“ odvětil Bast. „A značně přes míru. Co jiného se tady dá kčertu dělat?“ Vyndal svůj hrnek zpod pultu a nahlédl do něj. „Doufal jsem v bezinky, ale vyšel mi nějaký meloun.“ Zamyšleně zakroužil hrnkem.

„A něco kořeněného.“ Usrkl a přivřel oči. „Skořice?“ zeptal se a pohlédl na řady láhví. „Máme vůbec něco s černým bezem?“

„Někde tady bude,“ odhadoval hostinský, aniž by se namáhal pohlédnout na láhve. „Počkej chvíli, Baste, a poslouchej. Musíme si promluvit o tom, cos udělal včera večer.“

Bast nápadně ztichl. „Co jsem udělal, Reshi?“

„Zastavils toho tvora z Maelû,“ řekl Kote.

„Ach.“ Bast se uvolnil a přezíravě mávl rukou. „Jen jsem ho zpomalil, Reshi, to je vše.“

Kote potřásl hlavou. „Poznals, že to není jenom kdovíjaký blázen. Snažil ses nás varovat. Kdybys býval tak rychle nevyskočil—“

Bast se zachmuřil. „Nebyl jsem dost rychlý, Reshi. Dostal Shepa.“ Pohlédl na čistě vydrhnutá prkna u baru. „Měl jsem Shepa rád.“

„Všichni ostatní si budou myslet, že nás zachránil kovářův učedník,“ pokračoval Kote. „A to je nejspíš dobře. Ale já znám pravdu. Nebýt tebe, ten tvor by nás všechny povraždil.“

„Ach, Reshi, to přece není pravda,“ namítl Bast. „Vždyť bys ho zvládl snadno jako kuře. Já se k němu prostě dostal dřív.“

Hostinský tu poznámku odbyl pokrčením ramen. „Minulý večer mě přivedl k zamyšlení,“ pokračoval. „Uvažoval jsem, jak bychom mohli v okolí docílit většího bezpečí. Slyšels někdy ‚Lov bílých jezdců‘?“

Bast se usmál. „Bývala to naše píseň, dřív než se stala vaší, Reshi.“ Nadechl se a spustil lahodným tenorem:

*Stříbrné čepele a koně bílí,
Vždy luky z rohu ti jezdci nosili.
A všemu světu jasně na očích
Nad čely věnce z větví zelených.*

Hostinský pokývl. „Přesně tyhle verše jsem měl na mysli. Mohl by ses o to postarat, než tu všechno připravím?“

Bast nadšeně přikývl a vystřelil ven, ale u dveří kuchyně se zastavil. „Nezačnete beze mě?“ zeptal se úzkostně.

„Začneme, až se náš host nají a přichystá,“ odpověděl Kote. Potom, když spatřil výraz na tváři svého žáka, se obměkčil. „Takže bych odhadoval, že máš tak hodinu, možná dvě.“

Bast pohlédl ke dveřím, pak zpátky.

V obličejí hostinského se mihlo pobavení. „A já zavolám, než se do toho dáme.“ Udělal rukou pohyb, jako by ho zaháněl. „Tak už běž.“

* * *

Muž, který si říkal Kote, se v hostinci U pocestného kamene pustil do své obvyklé činnosti. Všechno mu v rukou jen hrálo, jako když se vůz valí po cestě ve vyježděných kolejích.

Nejprve přišel na řadu chléb. Smíchal mouku, cukr a sůl, aniž by se obtěžoval odměřováním. Přidal trochu kvásku z hliněného džbánu ve spíži, prohnětl těsto, vytvořil oblé bochníky a nechal je vykynout. Vybral popel z kuchyňských kamen a rozdělal oheň.

Potom se přesunul do výčepu a připravil na oheň v černém kamenném krbu, setřel popel z masivní krbové římsy podél severní stěny. Napumpoval vodu, umyl si ruce a přinesl ze sklepa kus skopového. Naštípál čerstvé třísky na podpal, donesl dříví, zkusmo plácl do kynoucího chleba a přistrčil ho k rozehřátým kamnům.

A pak už najednou nebylo co dělat. Všechno měl připraveno. Všechno bylo čisté a uspořádané. Rusovlasý muž stál za barem, jeho oči se pomalu vracely ze vzdálených míst a zaostřily se na tady a teď, na samotný hostinec.

Spočinuly na meči, jenž visel na stěně nad láhvemi. Nebyl to nijak mimořádně krásný meč, ani zdobený, ani nápadný. Působil tak trochu výhrůžně, podobně jako působí hrozivě vysoký útes. Byl šedý, neposkrvněný a chladný na dotek, ostrý jako skleněné střepy. Do černého dřeva závěsné tabule bylo vyryto jediné slovo: *Pošetilost*.

Hostinský zaslechl těžké kroky venku na podestě. Petlice na dveřích hlučně zarachotila, následovalo hlasité *haló!* a zabušení na dřevo.

„Hned to bude!“ zavolal Kote. Pospíšil si k předním dveřím a otočil těžkým klíčem ve vyleštěném mosazném zámku.

Venku stál Graham a mohutnou rukou se právě chystal znovu zabušit. Když uviděl hostinského, na jeho ošlehaném obličejí se objevil široký úsměv. „Bast dneska ráno otevíral za tebe?“ zeptal se.

Kote se shovívavě pousmál.

„Je to hodný hoch,“ mínil Graham. „Jenom kapku potřestěný. Myslel jsem, že dneska zavřeš krám.“ Odkášlal si a zahleděl se dolů na vlastní boty. „Když se to tak vezme, ani by mě to nepřekvapilo.“

Kote schoval klíč do kapsy. „Otevřeno jako vždycky. Co pro tebe můžu udělat?“

Graham ustoupil ze dveří a pokývl směrem k ulici, kde stály na voze tři sudy. Všechny nové, ze světlého, hladkého dřeva a s lesklými kovovými obručkami. „Věděl jsem, že v noci neusnu, tak jsem stloukl ten poslední pro tebe. Mimochodem, slyšel jsem, že Bentonovi se tu dnes staví s první várkou pozdních jablek.“

„Vřelé díky.“

„Jsou pěkné a dobře těsní, vydrží přes celou zimu.“ Graham přešel k vozu a hrdě poklepal klouby prstů na sud. „Na zažehnání hladu jsou nejlepší zimní jablka.“ Vzhlédl, v očích se mu zablesklo, znovu poklepal na sud. „Na zažehnání. Chápeš?“

Kote tiše zaúpěl a promnul si obličej.

Graham se pro sebe uchechtl a přešel rukou po lesknoucí se obruči. „Nikdy předtím jsem nedělal sudy s mosazí, ale tyhle se podařily přesně tak hezky, jak jen jsem mohl doufat. Dej mi vědět, kdyby dobře netěsnily. Mrknu se na ně.“

„Jsem rád, že s tím nebyly potíže,“ pravil hostinský. „Ve sklepeš je vlhko. Obávám se, že železo by za pár let zrezivělo.“

Graham pokývl. „To dá rozum,“ přitakal. „Většina lidí nemyslí tak daleko dopředu.“ Zamnul si ruce. „Pomohl bys mi? Hrozně nerad bych některý upustil a odřel ti podlahu.“

Dali se do práce. Dva sudy s mosaznými obručkami přišly do sklepa, třetí opatrně protáhli za bar a pak přes kuchyň až do spíže.

Potom se oba vrátili do výčepu, každý na svou stranu baru. Graham se rozhlédl po prázdné místnosti, na chvíli zavládlo ticho. U baru chyběly dvě stoličky, které tu měly být, a na místě jednoho stolu zůstal volný prostor. V uspořádaném hostinci ty drobnosti působily nápadně, jako když v ústech chybí zub.

Graham odtrhl pohled od dokonale vydrhnutého místa na podlaze těsně u baru. Sáhl do kapsy a vyndal pár zašedlých železných šimů, ruka se mu téměř netřásla. „Natoč mi malé pivo, ano, Kote?“ požádal drsným hlasem. „Vím, že je ještě brzy, ale mám před sebou dlouhý den. Pomáhám Murrionovým sklídit pšenici.“

Hostinský natočil pivo a mlčky mu ho podal. Graham polovinu vypil jedním douškem. Oči měl zarudlé. „To bylo zlé, včera večer,“ pronesl, uhýbaje pohledem, pak se znovu napil.

Kote přikývl. *Včera večer to bylo zlé.* Což bude nejspíš vše, co Graham poznamená ke smrti muže, jehož znal celý život. Tihle lidé věděli o smrti vše. Poráželi svůj dobytek. Umírali na horečku, na úrazy, zlomené kosti, které zhnisaly. Smrt pro ně představovala nepříjemného souseda. Člověk o něm nemluvil, aby ho ten soused náhodou neuslyšel a nepřišel na návštěvu.

Přirozeně kromě příběhů. Pohádek o otrávených králích a soubojích a dávných válkách. To bylo v pořádku. Ty oblékaly smrt do cizozemských šatů a posílaly ji dál od vašich dveří. Požár nebo černý kašel každého děsily. Ale Gibeův soud nebo obléhání Enfastu, to bylo něco jiného. Příběhy se podobaly modlitbám, zaklínadlům, která si mumláte, když se vracíte potmě domů. Příběhy jsou jako laciné amulety, koupené čistě pro všechny případy od podomního prodávče.

„Jak dlouho tady pobude ten písař?“ zeptal se po chvíli Graham a jeho hlas se rozlehl v poloprázdném korbetu. „Možná bych si měl dát něco sepsat, pro jistotu.“ Podmračil se. „Táta tomu vždycky říkal pohřbívací papíry. Nemůžu si vzpomenout, jak je ten správný název.“

„Pokud se jedná pouze o tvůj osobní majetek, jde o majetkové vypořádání,“ pravil věčně hostinský. „Pokud se to týká jiných věcí, nazývá se to pověřením nebo poslední vůle.“

Graham zvedl jedno obočí a pohlédl na něj.

„Tak jsem to aspoň slyšel,“ dodal hostinský s očima upřenýma na pult, který leštil čistým bílým hadříkem. „Písař se o něčem takovém zmínil.“

„Poslední vůle...“ zamumlal Graham do džbánku. „Počítám, že ho prostě požádám o sepsání listiny a nechám ho, ať si to úředně upraví podle sebe.“ Vzhlédl. „Asi to po něm bude chtít víc lidí, když je teď taková doba.“

Na okamžik se zdálo, jako by se hostinský podrážděně zachmuřil. Ale ne, nic takového neudělal. Stál za barem a vypadal stejně jako vždycky, tvářil se stejně klidně a ochotně. Přátelsky přikývl. „Povídal, že kolem poledne tady bude úřadovat,“ prohlásil. „Trochu ho rozrušilo, co se tu včera stalo. Jestli se někdo objeví před polednem, bude nejspíš zklamán.“

Graham pokrčil rameny. „Na tom nesejde. Beztak se tu do oběda neukáže ani deset lidí.“ Polkl další doušek piva a vyhlédl z okna. „Dneska budou všichni na poli, to je jisté.“

Zdálo se, že si hostinský trochu vydechl. „Zítra tu bude také. Nikdo s tím nemusí pospíchat. U Abbotova brodu mu ukradli koně, a tak se snaží sehnat jiného.“

Graham soucitně sykl mezi zuby. „Chudák. Teď, když jsou žně v plném proudu, nesežene koně za nic na světě. Vždyť ani Carter nemá žádnou náhradu za Nelly, když ho u starého Kamenného mostu napadla ta pavoučí potvora.“ Potřásl hlavou. „Tohle není v pořádku, něco takového, a stane se to necelé dvě míle od tvých vlastních dveří. To když jsem ještě...“

Graham se zarazil. „Páni, už mluvím jako můj starej táta.“ Zatáhl bradu a přidal do hlasu trochu chrapotu: „*To když jsem byl ještě kluk, mívali jsme pořádné počasí. Mlynář nedržel palec na váhách a každý se staral sám o sebe.*“

Hostinskému se objevil na tváři tesklivý úsměv. „Můj táta tvrdil, že pivo bylo lepší a silnice nebyly tak rozježděné.“

Graham se také usmál, ale úsměv se rychle vytratil. Sklopil zrak, jako by mu to, co se chystal říct, nebylo příjemné. „Vím, že nejsi odtud, Kote. S tím je potíž. Leckdo si tu myslí, že takový cizinec ani nepozná, kolik je hodin.“

Zhluboka se nadechl, stále se hostinskému nedíval do očí. „Jenomže počítám, že znáš věci, o jakých jiní lidé nemají tušení. Máš tak nějak širší přehled.“ Vzhlédl, oči měl vážné a unavené, s tmavými kruhy z nevyspání. „Je opravdu všechno tak zlé, jak to poslední dobou vypadá? Cesty jsou mizerné. Lupiči přepadávají lidi a—“

S viditelným úsilím se Graham udržel a nepodíval se znovu dolů na prázdný kus podlahy. „A všechny ty nové daně nás pěkně tlačí. Graydenovi hoši asi přijdou o statek. Ta záležitost s pavouky.“ Polkl doušek piva. „Je to opravdu tak špatné? Nebo jsem jenom zestárl jako můj táta, a všechno má trpčí chuť, než když jsem býval kluk?“

Kote dlouho leštil bar, jako by se zdráhal promluvit. „Myslím, že pokaždé je tak či onak něco špatné,“ promluvil. „Možná to vidíme jenom my starší.“

Graham už začal přikyvovat, pak se však zamračil. „Ovšem ty nejsi starý, že? Pořád na to zapomínám.“ Změřil si rudovlasého muže od hlavy k patě. „Totiž, chováš se jako starší člověk, mluvíš jako starý, jenomže nejsi, že? Vsa-dil bych se, že ani ne zpoloviny tak jako já.“ Zamžoural na hostinského. „Kolik ti vlastně je?“

Hostinský mu věnoval unavený úsměv. „Dost na to, abych si staře připadal.“

Graham si odfrkl. „Moc mladý na to, abys vzdychal jako stařec. Měl bys nahánět děvčata a zakládat si na průšvihy. Nechat nás dědky, ať si stěžujeme, jak se celý svět rozpadá ve švech.“

Starý tesař se zvedl od baru a obrátil se ke dveřím. „Vrátím se, až si dneska uděláme polední přestávku, abych si promluvil s tím tvým písařem. Asi ne-

budu sám. Spousta lidí má zájem dát si něco oficiálně sepsat, když už mají příležitost.“

Hostinský se nadechl a znovu pomalu vydechl. „Grahame?“

Muž se otočil s rukou na klíce.

„Není to jen v tobě,“ pravil Kote. „Doba je zlá, a já mám tušení, že bude ještě hůř. Neuškodí, když se člověk připraví na těžkou zimu. A možná by se měl zařídit tak, aby se v případě potřeby mohl bránit.“ Pokrčil rameny. „To mi říká moje tušení.“

Graham sevřel ústa do ponuré linky. Vážně, souhlasně pokývl hlavou. „Jsem rád, že s tím tušením nejsem sám.“

Nuceně se ušklíbl, začal si vyhrnovat rukávy košile a znovu se obrátil ke dveřím. „No ale stejně,“ prohlásil, „práce na poli nepočká.“

* * *

Zanedlouho poté se zastavili Bentonovi s vozem plným jablek. Hostinský koupil polovinu jejich nákladu a následující hodinu strávil tříděním a ukládáním.

Nejzelenější a nejtvrďší jablka přišla do sudů ve sklepech, opatrně je tam naskládal a obložil pilinami, než zatloukl víka. Téměř uzralá patřila do spíže, a ta natlučená nebo s hnědým flíčkem byla určena na mošt, rozčtvrcena a hozena do velké cínové vany.

Když tak třídil a ukládal, působil rudovlasý muž téměř spokojeně. Ale kdybyste se podívali víc zblízka, možná byste si všimli, že ruce má sice zaměstnané, ale pohled vzdálený. A jeho výraz byl sice vyrovnaný, dokonce příjemný, ale chyběla v něm radost. Nepobrukoval si při práci, ani nepískal. Nezpíval si.

Když byla všechna jablka roztríděna, chopil se kovové vany a odnesl ji přes kuchyň a zadními dveřmi ven. Bylo chladné podzimní ráno a za hostincem se nacházela malá soukromá zahrada, stíněná stromy. Kote vyklopil náklad rozčtvrcených jablek do dřevěného lisu a stáhl jeho víko dolů, až už to dál nešlo.

Potom si vyhrnul dlouhé rukávy košile nad lokty, uchopil rukojeť lisu dlouhýma, úhlednýma rukama a zatáhl. Lis jablka nejdřív stlačil, pak je začal drtit. Zatočit a přehmátnout. Zatočit a přehmátnout.

Kdyby ho někdo viděl, všiml by si, že tohle nejsou těstovité paže hostinského. Když zatáhl za dřevěnou rukojeť, vystoupily mu na předloktích svaly, tuhé jako provazy. Na kůži se mu křížily staré jizvy. Většinou byly bledé a tenké

jako praskliny v zimním ledu. Jiné, zarudlé a zanícené, se výrazně rýsovaly na jeho světlé pleti.

Ruce hostinského svíraly rukojeť a táhly, přehmatávaly a znovu táhly. Ozývalo se jen rytmické skřípění dřeva a pomalé pleskání moštu do vědra. Byl tu rytmus, ale žádná hudba, oči hostinského zůstávaly vzdálené a bez radosti, tak světle zelené, až by se mohly zdát šedé.